

Bilag 25.*Til den høje Regering og Rigsdag.*

Ved Lov Nr. 493 af 13. Oktober 1917 er der tilstaaet Statstjenestemænd og Pensionister Dyrtidstillæg for Aaret 1918, dog saaledes, at Lønningen eller Pensionen iberegnet Tillæget ikke kan overstige henholdsvis 6000 Kr. og 3200 Kr.

Vi undertegnede pensionerede Statstjenestemænd — hovedsagelig af de 4 Civiletater samt den juridiske og militære Embedsstand —, der hver oppebærer en Pension af en Størrelse, som afskærer os fra at faa Dyrtidstillæg i Henhold til ovennævnte Lov, tillader os i Ærbødighed at rette nærværende Henvendelse til den høje Regering og Rigsdag:

Naar der er tillagt os en Pension over 3000 Kr., skyldes dette jo den Omstændighed, at der i sin Tid var betroet os Statsembeder af et saadant Omfang og forbundet med et saa stort Ansvar, at Lønningen var fastsat under Hensyn hertil. Men af denne vore Embeders Betydning fulgte ogsaa med Nødvendighed, at vor sociale Stilling, derunder vor Pligt til i Livet udenfor selve Virksomheden i Embedet at repræsentere dette paa en til samme passende Maade, medførte særlige Udgifter, der nødsagede os til fuldt ud at forbruge vore Indtægter til vor og vore Familiers Eksistens, uden at der kunde være Tale om at lægge noget til Side. Den Gang vi i vor Ungdom betraadte Embedsbanen, og hver Gang vi senere i Livet søgte andre Embeder, var det derfor ogsaa et nødvendigt Led i vore forsvarlige Fremtidsberegninger, at der paa vore ældre Dage vilde være tilsikret os en Pension, der, om end langt fra rigelig, dog vilde være tilstrækkelig til at garantere os en i alt Fald nogenlunde sorgfri Tilværelse.

Denne Forudsætning er nu ganske bristet. Den Indtægt, som vi efter det anførte med Føje kunde gaa ud fra at faa, naar Alder eller Sygdom nødsagede os til at opgive vor Embedsvirksomhed, og paa hvilken vi altsaa — det drister vi os til at hævde — har et moralsk Krav, var med Rette baseret paa *Værdien* af den Pension, som vi kunde forvente at komme til at nyde, men det er jo erkendt af alle, at Pensionsbeløbets Værdi sammen med Pengenes almindelige Købeevne for Tiden er forringet med Trediedelen til Halvdelen. Resultatet heraf er blevet, at trods vort fornævnte moralske Krav lever de af os, der ikke har andre Indtægtskilder end Pensionen, hvilket sidste kun gælder et forsvindende Antal af os, nu under et økonomisk Tryk, der stiger Dag for Dag. Efter at vi har anvendt vort Liv og opbrugt vore Kræfter i Statens Tjeneste paa dens mere fremskudte Poster, maa vi nu, naar Pensionen skal strække til, ikke blot ganske *forandre* vor Levofod — dette er kun en for os med saa mange andre fælles Nødvendighed — men endog *nedsætte* denne under et i Relation til vore hidtidige Livsvilkaar tilbørligt Minimum; vi er jo i vor Alder saa godt som alle afskaarne fra Adgang til Fortjeneste ad anden Vej.

Dette Forhold vil ikke kunne afhjælpes ved blot at forhøje Grænsen for Størrelsen af de Pensioner, der er berettigede til at faa Dyrtidstillæg, f. Eks. til 4000 Kr., men det er nødvendigt at lade enhver Grænse bortfalde, da den ekstraordinære Dyrtid rammer os alle. Vi skal kun anføre det enkelte Eksempel, at en Statstjenestemand med 6000 Kr. i Slutningsløn gaar af med højeste Pension 4000 Kr. Naar heri af Staten indeholdes 400 Kr. for den ham paahvilende pligtige Enkeforsørgelse, reterer altsaa 3600 Kr. til fuldstændigt Underhold for ham og hans Hustru samt